

25/11/2023

Αφιέρωμα για τον μακαριστό Καθηγητή Γεώργιο Γαλίτη

/ [Ενορίες](#)

Εκδήλωση αφιερωμένη στον μακαριστό Θεολόγο και Καθηγητή της Καινής Διαθήκης στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών [Γεώργιο Γαλίτη](#), πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 24 Νοεμβρίου 2023, στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», του [Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς](#).

Στην συζήτηση συμμετείχαν ο κ. Κωνσταντίνος Μπελέζος, Καθηγητής στο Τμήμα Θεολογίας του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και ο κ. Χρήστος Καρακόλης, Καθηγητής της Καινής Διαθήκης στο Τμήμα Θεολογίας του

Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Την συζήτηση συντόνισε ο κ. Ηλίας Λιαμής, Δρ. Θεολογίας - Μουσικολόγος - Συγγραφέας.

Στην εκδήλωση θα συμμετείχε και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος, ο οποίος λόγω ανειλημμένων εκκλησιαστικών υποχρεώσεων δεν μπόρεσε να παρευρεθεί, αλλά απέστειλε ένα κείμενο που αναφέρεται στο πρόσωπο του τιμώμενου Καθηγητή.

Παρακολουθήστε το αφιέρωμα:

Πέραν των ακαδημαϊκών περγαμηνών και της πολύ μεγάλης εμπειρίας του μακαριστού, η συνάντηση είχε ως στόχο την αναζήτηση του αποτυπώματος του ανθρώπου Γεώργιου Γαλίτη στις καρδιές όσων τον γνώρισαν.

Η αρχοντιά που τον διέκρινε, είχε να κάνει με το ήθος του, και αποτελεί χαρακτηριστικό γνώρισμα ενός κατεξοχήν πνευματικού ανθρώπου. Ήταν ένας δάσκαλος και η επιστήμη του ήταν η γέφυρα και το μέσο για να υπάρχει μια επικοινωνία με τους σπουδαστές του.

Υπήρξε ένας άνθρωπος συνεπής ως προς το γνωστικό του αντικείμενο και το ήθος του. Δεν ήταν απλώς ο λόγιος άνθρωπος, αλλά ο καρδιακός άνθρωπος, ένας πραγματικά γνήσια ταπεινός άνθρωπος, παρά τα όσα ήξερε και τα όσα έκανε στη ζωή του. Σκεφτόταν ποιμαντικά, την οικοδομή των ανθρώπων και όχι να

προβάλλει τον εαυτό του.

«Ο Καθηγητής Γεώργιος Γαλίτης ένωθε πάντοτε αυτό που έκανε, την διδασκαλία του και την επιστήμη του, ως ένα λειτούργημα, ως μία λειτουργία της Εκκλησίας που είναι αναπόσπαστη από την θεία Λειτουργία.»

Γι' αυτό δεν χώρισε ποτέ στην ζωή του την έρευνα, τα διεθνή συνέδρια, τους διαλόγους, από την απλή συμμετοχή στην καθημερινή λατρεία της Εκκλησίας. Πάντοτε ήθελε να είναι εκκλησιαστικό αυτό που κάνει, να ξεκινάει και να αποβλέπει στην Εκκλησία, και να οικοδομεί. Δεν έπαιρνε ποτέ ακραία θέση, ακολουθούσε την μέση οδό, ήταν φίλος της μετριοπάθειας.

Ήταν ηγέτης χωρίς να το επιδιώξει, αλλά όχι από εκείνους που θέλουν να χειραγωγούν την ελευθερία του άλλου. Έφτιαξε σχολή χωρίς να θέλει κάτι τέτοιο και άφησε το αποτύπωμα του. Γι' αυτό και όταν αναφέρεται κανείς στο πρόσωπο του, υπάρχει ο συνδυασμός επιστημοσύνης, εκκλησιαστικότητας και πατερικότητας.

Στο κείμενο που απέστειλε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος, θεώρησε σημαντικό να επισημάνει ότι ο μακαριστός έχαιρε της εμπιστοσύνης όλου του ορθοδόξου κόσμου. Ενώ τόνισε ιδιαίτερα την άριστη γνώση της ελληνικής γλώσσας και την ακριβολογία του.

Έχοντας μελετήσει σε βάθος τους Πατέρες της Εκκλησίας, προσπαθούσε με πάρα πολλούς τρόπους να δείξει, ότι πίσω από λέξεις και εκφράσεις που μπορεί να ακούγονται μυθολογικά και τις οποίες έχει υιοθετήσει η Εκκλησία για να επικοινωνήσει στους ανθρώπους το μήνυμά της, πρέπει να δει κανείς το βάθος των λεγομένων, το βαθύτερο νόημα και την ουσία.

Και αυτό το δούλεψε ως εργαλείο ο μακαριστός και το προέβαλλε μάλιστα στο εξωτερικό με πολλές δημοσιεύσεις. Έχει κατακυρωθεί η συμβολή του στο ότι οι Πατέρες έχουν τον δικό τους τρόπο να απομυθεύουν τα κείμενα χωρίς να τα μετατρέπουν σε ξερά λογικά σχήματα, ξεχωρίζοντας το ένδυμα από το περιεχόμενο.

«Δεν ήταν ένας άνθρωπος που απογοητευόταν, είχε μεγάλη ζωντάνια, μεγάλη όρεξη για ζωή. Επέμενε, αλλά όχι με έναν τρόπο πείσμονα και κουραστικό.»

Αισθανόταν τους διαλόγους με τους ετεροδόξους ως προσφορά στην Εκκλησία, ότι είναι στην πρώτη γραμμή για να παρουσιάσουν τον πλούτο της Ορθοδοξίας και να τους επηρεάσουν με κάποιο τρόπο που μπορεί κάποια στιγμή να καρποφορήσει.»

Ήταν σταθερός στην πίστη του και δεν διαπραγματευόταν τίποτα σε σχέση με την πίστη. Και από την άλλη μεριά, ήταν πάντα ανοιχτός και συζητήσιμος στο καινούργιο. Τόνιζε ότι παράδοση δεν σημαίνει στατικότητα, αλλά πορεία με βάση και ερείσματα. Δηλαδή μένουμε σταθεροί στη βάση μας και προχωρούμε παρακάτω.

Ήταν ολοκληρωμένος θεολόγος με ευρύτερη θεολογική παιδεία και ήξερε πολύ καλά ιστορία δογμάτων, δογματική, κανονικό δίκαιο και όλα αυτά τα επιστράτευε πάντοτε στην υπηρεσία της Εκκλησίας όταν τον καλούσαν.

Μία ακόμη συμβολή του στην θεολογία ήταν ότι τόνιζε πόσο σημαντική ήταν η διάσταση της ύλης στον χριστιανισμό και διατύπωσε μία ιδιαίτερη προσέγγιση, την θεολογία της ύλης. Δηλαδή το μεγαλύτερο γεγονός της σάρκωσης του Λόγου, ότι ο Θεός προσλαμβάνει την ύλη και την μεταμορφώνει, αυτό είναι καθοδηγητικό για το πώς αντιμετωπίζουμε την υλική διάσταση του ανθρώπου, τον κόσμο, τον πολιτισμό, την τέχνη.

Δεν επεδίωκε την αντιπαράθεση και μπορούσε με όλους τους ανθρώπους να βρει έναν κοινό κώδικα επικοινωνίας. Και μέσα από αυτήν την συνύπαρξη και κατανόηση, μπορούσε να περάσει την δική του ευαισθησία και στην άλλη πλευρά.

Και λίγο πριν ολοκληρωθεί αυτή η, πραγματικά, καρδιακή συνάντηση, επισημάνθηκαν, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Μπορούσε να κερδίζει την αγάπη των μαθητών του, των συνομιλητών του, ακόμα και των διαφορετικά σκεπτόμενων συναδέλφων του. Με την αξιοπρέπεια, την σοβαρότητα, την ευχάριστη ομιλία του και με την αγάπη που έδειχνε προς όλους.

Η σχέση του με τον όσιο Πορφύριο και τον όσιο Σωφρόνιο στο μοναστήρι του Έσσεξ, τον σφράγισαν και δείχνουν την βαθιά πνευματικότητα που τον διέκρινε. Δεν ήθελε να επικρατήσει και να κυριαρχήσει κάπου, να επιβάλλει την γνώμη του και αυτό προσέλκυε και τους μαθητές του. Όποια στιγμή της πορείας του κι αν δει κανείς, πάντα είχε στραμμένο το βλέμμα του στο πλήρωμα της Εκκλησίας.»

(Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι.Ν. Ευαγγελιστριάς Πειραιώς)